

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Martina Kříže a soudkyň Mgr. et Mgr. Lenky Bahýřové, Ph.D., a Mgr. Věry Jachurové v právní věci

žalobce: **EKO Logistics s.r.o.**, IČO: 26710170
se sídlem Týnec nad Labem, Tyršova 68
zastoupený advokátem Mgr. Jakubem Hajdučkem
se sídlem Praha 5, Sluneční náměstí 2588/14

proti

žalovanému: **Ministerstvo životního prostředí**
se sídlem Praha 10, Vršovická 65

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2.7.2015 č.j. 1177/500/15, 35932/ENV/15

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí označeného v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž žalovaný zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí České inspekce životního prostředí, oblastního inspektorátu Praha ze dne 23.4.2015 č.j. ČIŽP/41/OOH/SR01/1417350.004/15/PSJ (dále jen „rozhodnutí inspekce“. Rozhodnutím inspekce byla žalobci uložena pokuta ve výši 450 000 Kč dle § 16 odst. 2 zákona č. 255/2012 Sb., o kontrole (kontrolní řád), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „kontrolní řád“) a uložena úhrada nákladů správního řízení ve výši 1000,- Kč. Pokuta byla žalobci uložena za správní delikt dle § 16 odst. 1 písm. a) kontrolního řádu, kterého se dopustil tím, že v rámci prováděné kontroly neposkytl České inspekci životního prostředí (dále též jen „ČIŽP“ nebo „inspekce“) požadované údaje a dokumenty vztahující se k předmětu kontroly a činnosti žalobce. Předmětem kontroly bylo plnění právních povinností ze strany žalobce na úseku odpadového hospodářství při nakládání s vyřazenými kolejovými vozidly, převzatými v roce 2013 od společnosti ČD Cargo, a.s., IČO: 28196678, se sídlem Jankovcova 1569/2c, Praha 7 (dále jen „ČD Cargo“).
2. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný konstatoval, že ČIŽP dne 26. 11. 2014 zaslala žalobci oznámení o zahájení kontroly na úseku odpadového hospodářství, která byla zaměřena na plnění povinností stanovených zákonem č. 185/2001 Sb., o odpadech, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpadech“) při nakládání s vyřazenými kolejovými vozidly, které žalobce převzal v roce 2013 od společnosti ČD Cargo. Kontrola byla provedena dne 8. 1. 2015 v kanceláři oblastního inspektorátu ČIŽP Praha za přítomnosti pana X (jednatel žalobce), Mgr. Hajdučíka (právní zástupce žalobce) a pana Y (externí poradce žalobce). Z kontroly byl pořízen protokol o kontrole č.j. ČIŽP/41/OOH/1417350.003/15/PSJ ze dne 8. 1. 2015. V protokolu o kontrole v části „popis zjištěných skutečností“ je odkázáno na požadavek ČIŽP k poskytnutí informací a předložení dokumentů, který ČIŽP vznesla vůči žalobci v oznámení o zahájení kontroly. ČIŽP požadovala po žalobci poskytnutí informací a doložení podkladů uvedených v rámci oznámení o zahájení kontroly pod body 1-4. Žalobce na tento požadavek reagoval tak, že uvedl, že kontrolu nepovažuje za zákonnou, jelikož období zahrnující rok 2013 a část roku 2014 bylo již ČIŽP kontrolováno a žalobci nejsou známy žádné nové skutečnosti. Dle žalobce ČIŽP překračuje provedením opakované kontroly zákonné pravomoci, a proto žalobce opakovanou kontrolu neumožní. S ohledem na postoj žalobce ČIŽP konstatovala, že žalobce provedení kontroly neumožnil. ČIŽP vydala dle § 150 správního řádu dne 18. 2. 2015 příkaz č.j. ČIŽP/41/OOH/SR01/1417350.001/15/PSJ, jímž byla žalobci uložena pokuta za správní delikt dle § 16 odst. 1 písm. a) kontrolního řádu. Proti příkazu podal žalobce včasný odpor. ČIŽP jej následně vyrozuměla o tom, že správní řízení s žalobcem o uložení pokuty za správní delikt pokračuje. Dne 30. 3. 2015 žalobce ČIŽP adresoval písemnost nazvanou jako „doplnění odporu ze dne 20. 2. 2015 (dále jen „vyjádření žalobce“). Dne 23.4.2015 ČIŽP vydala rozhodnutí o uložení pokuty žalobci, proti němuž podal žalobce odvolání, ve kterém označil pokutu za protiprávní, zcela nepřiměřenou a nezákonnou, a to s ohledem na nesprávné zhodnocení skutkového stavu a nesprávné posouzení právních otázek. Žalobce v odvolání uvedl 3 odvolací námitky. Pod bodem 1 poukázal na vadné zahájení předmětné kontroly, jelikož dle jeho názoru došlo k porušení § 5 odst. 2 písm. b) kontrolního řádu, a proto předmětná kontrola nebyla zahájena zákonným způsobem. Pod bodem 2 upozornil na to, že opakovaná kontrola v daném případě není možná, a to s ohledem na dle jeho názoru obdobnou úpravu daňové kontroly.

V návaznosti na to žalobce setrval na svém závěru, že se ČIŽP pokusila provést opakovanou kontrolu, aniž by takový postup umožňoval zákon. V bodě 3 je uvedena odvolací námitka vztahující se k předčasnému ukončení kontroly. Žalobce je názoru, že ČIŽP nebyla oprávněna ukončit kontrolu, aniž by vyřídila jeho stížnost proti postupu správního orgánu podanou dle § 175 a násl. správního řádu. Žalobce má za to, že smyslem této stížnosti je zajistit nadřízené úřední osobě, aby do průběhu kontroly mohla zasáhnout a ovlivnit její průběh tím, že by zajistila odstranění případných nedostatků.

3. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí dále uvedl, že ČIŽP jakožto kontrolní orgán dle kontrolního řádu, resp. fyzické osoby, které kontrolu provádějí (kontrolující) disponují kontrolními oprávněními, která zajišťují řádné provedení kontroly, zejména pak kontrolnímu orgánu umožňují učinit dostatečná skutková zjištění okolností, která jsou předmětem kontroly. Jedno ze základních kontrolních oprávnění kontrolující osoby vymezené v § 8 kontrolního řádu je právo požadovat od kontrolované osoby poskytnutí údajů, dokumentů a věcí vztahujících se k předmětu kontroly nebo k činnosti kontrolované osoby. Danému oprávnění odpovídá povinnost kontrolované osoby uvedená v § 10 odst. 2 kontrolního řádu, v němž je uvedeno, že: „*Kontrolovaná osoba je povinná vytvořit podmínky pro výkon kontroly, umožnit kontrolujícímu výkon jeho oprávnění stanovených tímto zákonem a poskytovat k tomu potřebnou součinnost a podat ve lhůtě určené kontrolujícím písemnou zprávu o odstranění nebo prevenci nedostatků zjištěných kontrolou, pokud o to kontrolující požádá*“. Rozhodnutím inspekce byl žalobce potrestán za správní delikt dle § 16 odst. 1 písm. a) kontrolního řádu, kterého se dopustil tím, že jako kontrolovaná osoba neposkytl ČIŽP jakožto kontrolnímu orgánu požadovanou součinnost za účelem řádného provedení kontroly. Bylo zjištěno, že žalobce nevyhověl požadavku ČIŽP na doložení skutečnosti a předložení dokumentů uvedených po body 1-4 oznámení o zahájení kontroly.
4. V rámci vypořádání odvolacích námitek žalovaný uvedl, že žalobce obdržel oznámení o zahájení kontroly dne 26. 11. 2014, v němž byla ČIŽP uvedena jako kontrolní orgán. Požadavek k předložení pověření ke kontrole, popř. uvedení seznamu kontrolujících nelze absolutizovat. V případě zahájení kontroly na dálku (ustanovení § 5 odst. 2 písm. b) kontrolního řádu) je kontrolovanému vždy z obsahu oznámení zřejmé, který orgán vůči němu kontrolu zahajuje a v jaké věci je kontrola prováděna. Žalobce byl tedy ode dne doručení oznámení o zahájení kontroly prokazatelně srozuměn s tím, který orgán vůči němu kontrolu provádí, co je předmětem kontroly a která kontrolní oprávnění (jakož i konkrétní požadavky na předložení podkladů) vůči němu byla uplatněna. Kontrolující osoby byly žalobci známy dne 8. 1. 2015 při osobním jednání v kanceláři oblastního inspektorátu Praha. Žalobce v rámci prováděné kontroly nenamítal podjatost ani tato nebyla shledána z moci úřední. Žalobce rovněž nebyl jinak dotčen na svých procesních právech. Jak lze vyčíst z protokolu o kontrole, při osobním jednání dne 8. 1. 2015 zástupci ČIŽP setrvali na splnění požadavku k předložení podkladů. Z příslušného protokolu je rovněž zřejmé, že žalobce splnění tohoto požadavku odmítl a uvedl do protokolu, že provedení kontroly neumožní. Podstatný v dané věci je závěr, že vůči žalobci byla v souladu se zákonem uplatněna kontrolní oprávnění, přičemž ze strany žalobce nebyla poskytnuta odpovídající součinnost.

5. Pokud jde o druhou odvolací námitku vztahující se k nezákonnému provedení opakované kontroly, žalovaný je toho názoru, že žalobce nerozlišuje specifika daňové kontroly jakožto postupu správce daně při správě daně oproti provádění kontroly kontrolním orgánem v režimu kontrolního řádu. Dle § 85 odst. 1 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „daňový řád“) má předmět daňové kontroly vždy návaznost k jednomu daňovému řízení ve smyslu jeho vymezení v § 134 odst. 1 daňového řádu, tedy k jedné daňové povinnosti daňového subjektu (jde buď o daňovou povinnost vázící se k určitému zdaňovacímu období, nebo v případě jednorázových daní o daňovou povinnost jako takovou). V souvislosti s tím je v § 85 odst. 5 daňového řádu explicitně omezena možnost již provedenou daňovou kontrolu opakovat na zákonem vyjmenované případy. Závěr o omezené možnosti aplikovat opakovanou kontrolu rovněž dovodila judikatura ještě před účinností daňového řádu, ovšem pouze ve vztahu k daňové kontrole, a to s ohledem na specifika daňového řízení, v rámci něhož představuje daňová kontrola dílčí procesní postup. Kontrolní oprávnění ČIŽP na úseku odpadového hospodářství je zakotveno v § 76 odst. 1 písm. a) zákona o odpadech, přičemž je pojmuto z hlediska předmětu kontroly obecně, tedy kontrola prováděná na základě tohoto ustanovení nemá návaznost na konkrétní veřejnoprávní povinnost kontrolovaného. Zákon o odpadech, shodně jako většina zákonů obsahujících kontrolní pravomoci správních orgánů, na rozdíl od daňového řádu neobsahuje omezení týkající se možnosti provést opakovanou kontrolu. Podobná omezení neplynou ani z ustanovení kontrolního řádu. S ohledem na to tedy není apriori vyloučeno, aby bylo vůči kontrolovanému subjektu na úseku odpadového hospodářství provedeno více kontrol. Jak je uvedeno na str. 5 rozhodnutí inspekce, ČIŽP přistoupila k provedení další kontroly v návaznosti na zjištění nových skutečností, které se dozvěděla z podnětu ČD Cargo, který se týkal demontáže drážních vozidel (podnět obdržela ČIŽP až po provedení předešlé kontroly), přičemž tyto okolnosti lze vnímat jako legitimní důvody pro to, aby byla kontrola ze strany ČIŽP provedena. Žalovaný se v tomto ohledu ztotožnil s náhledem ČIŽP a uvedl, že nelze vycházet z toho, že jednou provedená kontrola vůči žalobci představuje překážku pro provedení nové kontroly vůči témuž kontrolovanému. Kontrolní orgán (zde ČIŽP) zjevně musí mít dostatečné právní prostředky k tomu, aby mohl průběžně monitorovat, jak jsou plněny veřejnoprávní povinnosti dle příslušných právních předpisů.
6. Pokud jde o třetí odvolací námitku týkající se předčasného ukončení kontroly s ohledem na žalobcem podanou stížnost dle ustanovení § 175 správního řádu, žalovaný z protokolu o kontrole zjistil, že žalobce v průběhu ústního jednání dne 8. 1. 2015 vznesl stížnost proti postupu úředních osob ČIŽP, jelikož dle jeho názoru pracovníci ČIŽP překračují své zákonné pravomoci. Kontrola je zjišťovací správní postup a nelze ho pozastavit podáním stížnosti dle § 175 správního řádu. Z žádného ustanovení právního předpisu neplyne závěr, že by ČIŽP nemohla prováděnou kontrolu ukončit, aniž by podanou stížnost vyřídila. Stížnost je samostatným prostředkem nápravy a lze ji vyřídit jak souběžně s probíhající kontrolou, tak i poté, co byla kontrola v souladu s kontrolním řádem již končena. Důvod podané stížnosti byl navíc v zásadě znovu uveden v námitkách ze dne 23. 1. 2015, které ČIŽP obdržela dne 26. 1. 2015. S ohledem na výše uvedené dle žalovaného nedošlo v rámci prováděné kontroly k porušení ustanovení právních předpisů, ani ke zkrácení práv žalobce.

7. Přestože žalobce výši uložené pokuty v odvolání konkrétním způsobem nerozporoval, žalovaný se rovněž zabýval uloženou sankcí, přičemž shledal výši uložené pokuty adekvátní okolnostem případu. V této souvislosti konstatoval, že pokuta je podrobně zdůvodněna na str. 13-15 rozhodnutí inspekce a odůvodnění její výše odpovídá hlediskům uvedeným v § 17 odst. 2 kontrolního řádu. Pokud jde o druhý výrok rozhodnutí inspekce, jímž byla žalobci uložena úhrada nákladů správního řízení ve výši 1 000,- Kč, ČIŽP dle žalovaného postupovala dle § 79 odst. 5 správního řádu, jelikož jde o správní řízení (řízení o správním deliktu), které žalobce vyvolal porušením své právní povinnosti.
8. Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení napadeného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. V žalobě uplatnil a na celkem 21 stranách textu (zbývající dvě strany obsahují návrh na moderaci sankce, vyčíslení nákladů řízení, požadavek na nařízení ústního jednání a žalobní petit) podrobně rozvedl tyto žalobní námitky, z nichž dovozuje nezákonnost napadeného rozhodnutí:
- kontrola, která předcházela vydání prvostupňového rozhodnutí, nebyla řádně zahájena;
 - kontrola, která předcházela vydání prvostupňového rozhodnutí, byla nezákonně opakovaně zahájena;
 - nebylo řádně zahájeno řízení o správním deliktu, protože nebyly dány podmínky pro postup podle § 150 správního řádu;
 - nebyla vyřízena stížnost žalobce podle § 175 správního řádu a prováděná kontrola byla předčasně ukončena;
 - vyřízení námitek žalobce nebylo promítnuto do výroku rozhodnutí o uložení pokuty;
 - nebyly naplněny znaky skutkové podstaty správního deliktu;
 - trest za správní delikt byl uložen ve zjevně nepřiměřené výši, jelikož správní orgán provedl nesprávnou identifikaci kritérií nebezpečnosti činu pro společnost, tato kritéria nesprávně posoudil a nepřihlédl k liberačním důvodům daným okolnostmi případu a dalším rozhodným skutečností;
 - žalobce jednal v krajní nouzi;
 - napadené rozhodnutí bylo vydáno v rozporu se zákazem donucování k sebeobviňování.
9. Pro případ, že by soud shledal, že nejsou důvody pro zrušení napadeného rozhodnutí, ale trest byl uložen ve zjevně nepřiměřené výši, žalobce navrhl, aby soud využil svého moderačního práva a uloženou pokutu snížil na 1 000 Kč.
10. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Ve vyjádření k žalobě popřel důvodnost všech žalobních námitek a setrval na závěru, že rozhodnutí inspekce i napadené rozhodnutí bylo vydáno plně v souladu s právními předpisy. Důvody pro moderaci sankce dle žalovaného nejsou dány, neboť žalobci uloženou pokutu nelze považovat za zjevně nepřiměřenou.
11. Při ústním jednání před soudem setrval žalobce na podané žalobě a v ní uplatněných námitkách, na které odkázal. Právní zástupce žalobce uvedl, že společnost ČD Cargo podala proti žalobci žalobu na zaplacení částky přesahující 18 000 000 Kč. Jmenovaná společnost neměla jak ověřit své domněnky, a tak se spojila s ČIŽP s cílem opatřit si podklady potřebné pro vedení sporu. Žalobce už v době, kdy u něj chtěla inspekce zahájit kontrolu, namítal, že se jedná o informace týkající se soudního sporu, který s ním vede ČD Cargo. Proto při zahájení kontroly tvrdil, že jde o nezákonně prováděnou opakovanou

kontrolu a provedení této kontroly neumožnil. K dotazu soudu právní zástupce žalobce uvedl, že za zjištěná pochybení týkající se plnění právních povinností na úseku odpadového hospodářství při nakládání s vyřazenými kolejovými vozidly převzatými od společnosti ČD Cargo byla žalobci inspekci uložena pokuta 2 000 000 Kč, kterou odvolací orgán snížil na 50 000 Kč. Správní žalobu proti tomuto rozhodnutí o uložení pokuty žalobce nepodal.

12. Žalovaný při jednání před soudem odmítl tvrzení žalobce o spojení inspekce s ČD Cargo s tím, že bylo povinností inspekce zabývat se podnětem společnosti ČD Cargo, a to zvláště tehdy, týkal-li se nakládání s nebezpečnými odpady. Co se týče předchozí kontroly provozovny žalobce v Kolíně, jednalo se o obecnou kontrolu jeho provozovny, při které bylo obecně kontrolováno nakládání s odpady a to, zda má žalobce souhlas k provozu vyžadovaný zákonem.

13. Soud při ústním jednání provedl na návrh žalobce důkaz těmito listinami:

- rozhodnutím ČIŽP ze dne 25.8.2014 č.j. ČIŽP/41/OOH/SR01/1315723.003/14/PSJ, kterým byla žalobci uložena pokuta ve výši 200 000 Kč za spáchání správního deliktu podle § 66 odst. 4 písm. b) zákona o odpadech spočívajícího v porušení povinností vyplývajících z § 12 odst. 2 téhož zákona;
- rozhodnutím ČIŽP ze dne 14.11.2014 č.j. ČIŽP/41/OOH/SR01/1401783.003/14/PSJ, kterým byla žalobci uložena pokuta ve výši 200 000 Kč za spáchání 1) správního deliktu podle § 66 odst. 4 písm. f) zákona o odpadech spočívajícího v porušení povinností vyplývajících z § 37b odst. 1 písm. j) téhož zákona, 2) správního deliktu podle § 66 odst. 4 písm. f) zákona o odpadech spočívajícího v porušení povinností vyplývajících z § 37 odst. 7 písm. c) téhož zákona, 3) správního deliktu podle § 66 odst. 3 písm. e) zákona o odpadech spočívajícího v porušení povinností vyplývajících z § 18 odst. 1 písm. e) téhož zákona;
- rozhodnutím Ministerstva životního prostředí ze dne 28.6.2016 č.j. 2249/500/15, 71638/ENV/15, kterým bylo změněno rozhodnutí ČIŽP ze dne 26.8.2015 č.j. ČIŽP/41/OOH/ R02/1417350.003/15/PSJ o uložení pokuty žalobci ve výši 2 000 000 Kč za správní delikt podle § 66 odst. 4 písm. b) zákona o odpadech tak, že žalobci se ukládá pokuta ve výši 50 000 Kč;
- replikou společnosti ČD Cargo ze dne 19.5.2015 podanou u Okresního soudu v Kolíně v řízení vedeném pod sp. zn. 15 C 360/2014 (č. l. 21 - 24 soudního spisu).

14. Ostatní důkazní návrhy žalobce soud při jednání zamítl, neboť dospěl k závěru, že o žalobě lze rozhodnout na základě správního spisu a dosud provedených důkazů; provádění jakýchkoliv dalších důkazů tedy soud shledal nadbytečným.

15. Poté, co soud v mezích žalobních bodů přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.

16. Soud nepřisvědčil námitce, že kontrola, která předcházela vydání prvostupňového rozhodnutí inspekce, nebyla řádně zahájena. Žalobce v rámci této námítky zpochybnil

konstatování žalovaného, že součástí oznámení o zahájení kontroly ze dne 26. 11. 2014, č.j. ČIŽP/41/OOH/1417350.002/14/PSJ nemuselo být pověření ke kontrole ani seznam kontrolujících, a za nedostatečný označil postup inspekce, která deklarovala, že kontrolou jsou pověřeni inspektoři, kteří se na místě kontroly prokáží průkazy inspektora, přičemž dle § 81 odst. 1 zákona o odpadech je průkaz dokladem o jejich pověření ke kontrole. Poukázal na to, že zákon stanoví, že při zahajování kontroly doručením oznámení o jejím zahájení je nezbytné učinit součástí tohoto oznámení pověření ke kontrole anebo seznam kontrolujících, což se v daném případě nestalo. Žalobce si je vědom právního závěru vyplývajícího z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 3. 2012, č.j. 1 As 25/2012-34, že „kontrolní pracovník nemusí v takovém případě kromě průkazu kontrolního pracovníka předkládat ještě speciální pověření k provedení každé konkrétní kontroly“, nicméně je toho názoru, že tento závěr na jeho případ nedopadá, jelikož není napadáno nepředložení pověření ke kontrole vedle současného předložení průkazu při zahájení kontroly, ale je namítáno nedodržení náležitosti písemného oznámení o zahájení kontroly, jehož součástí podle § 5 odst. 2 písm. b) kontrolního řádu musí být buď pověření ke kontrole, anebo seznam kontrolujících. Tyto náležitosti oznámení o zahájení kontroly ze dne 26. 11. 2014 neobsahovalo.

17. Podle § 5 odst. 2 kontrolního řádu je kontrola zahájena prvním kontrolním úkonem, jímž je podle písmene b) zmíněného ustanovení doručení oznámení o zahájení kontroly kontrolované osobě; součástí oznámení musí být pověření ke kontrole, anebo seznam kontrolujících. Oznámením o zahájení kontroly ze dne 26. 11. 2014 inspekce vyrozuměla žalobce o tom, že u něj doručením tohoto oznámení zahajuje kontrolu zaměřenou na plnění povinností stanovených zákonem o odpadech při nakládání s vyřazenými kolejovými vozidly převzatými v roce 2013 od společnosti ČD Cargo. V odstavci nadepsaném slovy „Seznam kontrolujících“ inspekce v oznámení o zahájení kontroly uvedla, že „(k)ontrolou jsou pověřeni inspektoři ČIŽP, kteří se na místě prokáží průkazy inspektora ČIŽP ve smyslu ustanovení § 81 odst. 1 zákona o odpadech.“ Žalobce byl v oznámení o zahájení kontroly dále vyrozuměn o tom, že kontrola bude vykonána dne 18.12.2014 se zahájením v 9,00 hod. v kanceláři ČIŽP na adrese Wolkerova 40/11, Praha 6. Ze správního spisu vyplývá, že datum konání kontroly bylo následně na základě telefonické žádosti žalobce posunuto na 8.1.2015. V protokolu o kontrole sepsaném dne 8.1.2015 je mj. uveden jmenný seznam kontrolujících, který zahrnuje celkem 4 osoby s uvedením jejich jména, služebního zařazení a osobního čísla.
18. Žalobci lze sice přisvědčit v tom, že samotné oznámení o zahájení kontroly ze dne 26. 11. 2014 v rozporu s § 5 odst. 2 písm. b) kontrolního řádu neobsahovalo jmenný seznam kontrolujících ani označení konkrétního pověření ke kontrole, za které dle náhledu soudu není možné považovat toliko obecnou zmínku o průkazech inspektora ČIŽP, jimiž se kontrolou pověřeni inspektoři mají žalobci prokázat. Inspekci jistě nic nebránilo v tom, aby již v oznámení o zahájení kontroly ze dne 26. 11. 2014 uvedla jmenný seznam kontrolujících, tj. inspektorů pověřených provedením kontroly u žalobce. Uvedené pochybení je nicméně toliko formálního rázu, a co je podstatné, žalobce jím nebyl nijak zkrácen na svých procesních právech účastníka řízení (žádné takové zkrácení ostatně ani netvrdil). V den, kdy měla být oznámená kontrola provedena (8.1.2015), byl dle znění protokolu o kontrole žalobce řádně seznámen se jmény (seznamem) kontrolujících, proti nimž nevznosl námitku podjatosti, ani nenamítal, že se nejedná o osoby disponující

průkazem inspektora ČIŽP (jenž je podle § 81 odst. 1 zákona o odpadech dokladem o jejich pověření ke kontrole). Soud na okraj dodává, že dle rozhodnutí inspekce kontrolu vedla inspektorka Z, kterou žalobce nutně musel znát, protože s ním komunikovala i při předchozích kontrolách a v navazujících správních řízeních. S ohledem na to, že až do 8.1.2015 nedošlo k žádné interakci mezi žalobcem a osobami jednotlivých inspektorů pověřených provedením kontroly u žalobce, a že do uvedeného data nebyly v souvislosti se zahájenou kontrolou vůči žalobci činěny ze strany kontrolujících žádné další úkony, nelze ve skutečnosti, že žalobce byl se jmény kontrolujících seznámen až dne 8.1.2015, kdy měla být kontrola fakticky provedena, spatřovat podstatné porušení zákona, které by mohlo mít za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí.

19. Žalobce v souvislosti s námitkou, že kontrola nebyla řádně zahájena, poukázal též na údajné rozpory mezi skutkovými zjištěními správního orgánu I. stupně a žalovaného ohledně zahájení a ukončení kontroly. Zatímco z rozhodnutí inspekce (str. 14) dle žalobce plyne, že správní orgán I. stupně považuje kontrolu za zahájenou okamžikem doručení oznámení o zahájení kontroly a má za to, že kontrola i zjištěný protiprávní stav nadále trvá, žalovaný v napadeném rozhodnutí spojuje provedení kontroly, včetně jejího zahájení a ukončení, pouze s okamžiky uvedenými v protokolu o kontrole č.j. ČIŽP/41/OOH/1417350.003/15/PSJ ze dne 8.1.2015 (konstatuje zahájení kontroly ke dni 8. 1. 2015 v 9:00 hod a její ukončení ke dni 8. 1. 2015 v 10:00 hod.). Tato žalobní argumentace předně nic nemění na shora popsaném závěru soudu, že při zahájení kontroly nedošlo ze strany inspekce k pochybení, jež by mělo za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí. Posouzení doby trvání kontroly správními orgány obou stupňů provedené ex post v jimi vydaných rozhodnutích pochopitelně nemůže mít žádný vliv na zákonnost úkonu, jímž byla kontrola v dané věci zahájena. Soud k tomu dále uvádí, že okamžik zahájení kontroly zcela jednoznačně vyplývá ze zákona, a sice z již citovaného ustanovení § 5 odst. 2 písm. b) kontrolního řádu. V souladu s tímto ustanovením byla kontrola zahájena doručením oznámení o zahájení kontroly ze dne 26.11.2014 (toto oznámení bylo žalobci doručeno do datové schránky dne 28.11.2014). Rozpor, na které žalobce poukazuje, je pouze zdánlivý – hovoří-li žalovaný o kontrole provedené 8.1.2015, nemá tím na mysli okamžik formálního zahájení kontroly, ale datum, kdy měla být kontrola za účasti žalobce i kontrolujících fakticky vykonána. Pro posouzení věci je podstatné časové vymezení deliktního jednání žalobce ve výroku rozhodnutí inspekce, jež bylo v odvolacím řízení potvrzeno napadeným rozhodnutím, a to je zcela jednoznačné a bezrozporné – žalobce byl sankcionován za to, že „... při řádně oznámené a zahájené kontrole, konané na inspekci dne 8.1.2015 neumožnil inspekci její provedení, protože neposkytl požadované údaje a dokumenty vztahující se k předmětu kontroly a činnosti kontrolované osoby...“
20. Ani námitku vytýkající žalovanému, jakož i správnímu orgánu I. stupně nezákonné zahájení opakované kontroly, neshledal soud opodstatněnou. Soud ve shodě s názorem žalovaného odmítá akceptovat žalobcovy odkazy na judikatorní závěry správních soudů týkající se (ne)přípustnosti opakování daňové kontroly. V nyní projednávané věci se nejedná o daňovou kontrolu (ani o kontrolu ve věcech pojistného a penále prováděné správou sociálního zabezpečení, k níž se vztahuje žalobcem uváděný rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále jen „NSS“) ze dne 19.4.2006 č.j. 6 Ads 18/2005 – 65), ale o kontrolu prováděnou inspekci dle zákona o odpadech a kontrolního řádu.

21. Za ryze účelový a vytržený z kontextu považuje soud žalobcův odkaz na rozsudek NSS ze dne 4.6.2014 č.j. 6 As 24/2014 – 69. V něm obsažený závěr soudu o použitelnosti předchozí judikatury týkající se daňové kontroly na státní kontrolu se totiž vůbec netýká opakování kontroly, ale zahájení kontroly a možnosti kvalifikovat zahájenou kontrolu jako nezákonný zásah. „Výše citovanými závěry rozšířeného senátu“, které je dle bodu 12 odůvodnění rozsudku NSS ze dne 4.6.2014 č.j. 6 As 24/2014 – 69 nutno vztáhnout i na státní kontrolu, jsou závěry citované v předchozím bodu (11), tj. závěry vyjádřené v usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 31.8.2005, č.j. 2 Afs 144/2004 – 110, které se týkalo daňové kontroly a rozšířený senát v něm uvedl: *„Zahájení kontroly je určitým úkonem správce daně směřujícím proti daňovému subjektu a jsou s ním spojeny povinnosti kontrolovaného subjektu. Průběh kontroly je pak charakterizován řadou postupně prováděných úkonů pracovníka kontroly provádějícího směřujících vůči kontrolovanému subjektu (§ 16 daňového řádu). Při nedodržení zákona nebo překročení jeho rámce by se mohlo jednat o nezákonný zásah.“*
22. Zatímco daňová kontrola se vždy upíná ke konkrétní daňové povinnosti daňového subjektu, tvrzení daňového subjektu nebo jiné okolnosti, která je rozhodná pro správné zjištění a stanovení konkrétní daně vztahující se k jednomu určitému daňovému řízení, v případě kontroly prováděné inspekci dle zákona o odpadech tomu tak není, neboť inspekci před zahájením takové kontroly nemusí být (a zpravidla také není) známo, které konkrétní zákonem stanovené povinnosti na úseku nakládání s odpady kontrolovaný subjekt porušil (a zda vůbec). Žalovaný v napadeném rozhodnutí tuto skutečnost přílehavě vyjádřil konstatováním, že kontrolní oprávnění ČIŽP na úseku odpadového hospodářství zakotvené v § 76 odst. 1 písm. a) zákona o odpadech je pojata z hlediska předmětu kontroly obecně, z čehož plyne, že kontrola prováděná na základě tohoto ustanovení nemá návaznost na konkrétní veřejnoprávní povinnost kontrolovaného.
23. Inspekce se při provádění kontroly nakládání s odpady nemusí nutně zaměřit na veškeré povinnosti dopadající na kontrolovaný subjekt ze zákona o odpadech či prováděcích předpisů; předmětem kontroly může být toliko určitá „výseč“ těchto povinností. Řečeno jinak, skutečnost, že u určitého subjektu byla provedena kontrola nakládání s odpady, automaticky neznamená, že při této kontrole byly inspekci detailně prověřeny veškeré povinnosti kontrolovaného subjektu týkající se nakládání s odpady. Takový závěr by byl zcela iluzorní, a to i s ohledem na značné množství těchto povinností plynoucích ze zákona o odpadech a prováděcích předpisů. Již proto musí mít inspekce možnost provést u téhož subjektu novou kontrolu za účelem prošetření podnětu, z něhož lze důvodně usuzovat na porušení zákona, které nebylo předmětem šetření při předchozí kontrole. Nelze přehlédnout ani rozdíl spočívající v tom, že zatímco daňový řád v § 85 odst. 5 obsahuje výslovnou úpravu podmínek provedení opakované kontroly, zákon o odpadech žádné takové omezení neobsahuje.
24. S ohledem na shora popsané podstatné rozdíly mezi oběma typy kontrol není možné kontrolu prováděnou inspekci dle zákona o odpadech ztotožňovat s daňovou kontrolou a vztahovat na ni judikatorní závěry správních soudů o (ne)přípustnosti opakování daňové kontroly či o nutnosti postupovat cestou obnovy řízení.

25. V souzené věci inspekce přistoupila k provedení další kontroly v návaznosti na zjištění, která učinila z podnětu ČD Cargo ze dne 22.10.2014, jenž se týkal demontáže 39 drážních kolejových vozidel (dále též jen „lokomotivy“) prodaných touto společností žalobci. Z podnětu, který inspekce obdržela až po provedení předchozích kontrol u žalobce, vyplývalo, že žalobce při demontáži lokomotiv v roce 2013 nakládal mj. s nebezpečnými odpady, a to ve značném množství (několik set tun). Vzhledem k tomu, že předmětem předchozích kontrol provedených inspekcí u žalobce nebylo prošetření toho, zda žalobce dodržel zákonem stanovené povinnosti při nakládání s nebezpečnými odpady vzniklými v tak značném množství při demontáži lokomotiv zakoupených od ČD Cargo, byla inspekce oprávněna provést u žalobce novou kontrolu za účelem prošetření tohoto podnětu.
26. Soud tedy přisvědčuje žalovanému, že v rámci předchozích kontrol provedených inspekcí u žalobce byly posuzovány obecné okolnosti týkající se nakládání s odpady v jeho provozovnách. Naproti tomu nová kontrola, k níž se upíná napadené rozhodnutí, měla odlišný, zcela konkrétně vymezený předmět, neboť směřovala ke zjištění nových skutečností, které inspekce prověřovala v návaznosti na podnět společnosti ČD Cargo. Tyto skutečnosti, týkající se plnění povinností stanovených zákonem o odpadech při nakládání s vyřazenými lokomotivami převzatými žalobcem v roce 2013 od společnosti ČD Cargo, inspekce při předchozích kontrolách nekontrolovala, a proto se nemůže jednat o nezákonnou opakovanou kontrolu v téže věci. Samotná skutečnost, že nová kontrola se měla vztahovat k jednání žalobce, k němuž došlo ve stejném období, které již bylo předmětem předchozí kontroly, neznamená, že se jednalo o opakovanou kontrolu v téže věci, tj. s totožným předmětem.
27. V žalobcově provozovně na adrese Starokolínská 899, Kolín (dále jen „provozovna Kolín“) proběhla v září 2013 neohlášená kontrola nakládání s odpady, která vyústila v rozhodnutí ČIŽP ze dne 25.8.2014 č.j. ČIŽP/41/OOH/SR01/1315723.003/14/PSJ, jímž byla žalobci uložena pokuta ve výši 200 000 Kč za spáchání správního deliktu podle § 66 odst. 4 písm. b) zákona o odpadech spočívajícího v porušení povinností vyplývajících z § 12 odst. 2 téhož zákona. Ze zmíněného rozhodnutí vyplývá, že předmětem této předchozí kontroly rozhodně nebylo plnění povinností plynoucích žalobci ze zákona o odpadech při nakládání s vyřazenými lokomotivami převzatými v roce 2013 od společnosti ČD Cargo. To koneckonců dokládá i výrok samotného rozhodnutí, jímž byl žalobce sankcionován za jednání spočívající v tom, že v kontrolovaném období (rok 2013 – 14.2.2014) v provozovně Kolín neoprávněně nakládal s kovovými odpady, přestože nakládání s odpady v areálu této provozovny nebylo v kontrolovaném období povoleno žádným rozhodnutím podle zákona o odpadech. O případném nakládání s nebezpečnými odpady vzniklými při demontáži předmětných lokomotiv není ve zmíněném rozhodnutí ani zmínka.
28. Totožnost předmětu kontroly není dána ani u druhé předchozí kontroly provedené inspekcí u žalobce dne 18.2.2014, v rámci které byla žalobci uložena pokuta rozhodnutím ČIŽP ze dne 14.11.2014 č.j. ČIŽP/41/OOH/SR01/1401783.003/14/PSJ. Tato druhá předchozí kontrola byla zaměřena na to, zda žalobce plní povinnosti plynoucí ze zákona o odpadech při provozování provozovny v Týnci nad Labem. V této provozovně však dle sdělení žalobce ze dne 16.12.2014 nebylo se zakoupenými kolejovými vozidly vůbec nakládáno.

29. Názor žalobce, že inspekce měla v daném případě postupovat cestou obnovy řízení podle § 100 a násl. správního řádu, považuje soud za zcela mylný. Vzhledem k tomu, že v téže věci, tj. ve věci plnění povinností stanovených žalobci zákonem o odpadech při nakládání s vyřazenými lokomotivami převzatými v roce 2013 od společnosti ČD Cargo, žádné předchozí správní řízení o uložení sankce ani kontrola neproběhly, nebylo ze strany správního orgánu co obnovovat.
30. Již při kontrole dne 8.1.2015 a poté opakovaně i v průběhu řízení o správním deliktu žalobce poukazoval na to, že v průběhu předchozí kontroly provedené inspekci v provozovně Kolín předložil inspekci „průběžnou evidenci nakládání s odpady“, resp. provozní deník, takže veškeré potřebné doklady, které se vztahovaly k nakládání s odpady vzniklými při demontáži lokomotiv zakoupených od ČD Cargo, již inspekce měla k dispozici při předchozí kontrole. Z rozhodnutí inspekce nicméně plyne, že žalobce při předchozí kontrole provozovny Kolín předložil na CD evidenci označenou jako „Kniha skladových pohybů“, která čítala 760 stránek záznamů a ze které nebylo zřejmé, ke které provozovně, resp. zařízení se vztahuje. Tato evidence nicméně nebyla vedena v rozsahu a dle požadavků kladených na průběžnou evidenci o odpadech ve smyslu § 39 odst. 1 zákona o odpadech a § 21 vyhlášky č. 383/2001 Sb., o podrobnostech nakládání s odpady, tj. za každou samostatnou provozovnu nebo zařízení a za každý druh odpadu zvlášť, a dále v rozsahu požadavků stanovených přílohou č. 20 téže vyhlášky. Žalobcem předloženou „evidenci“ vzhledem k jejím obsahovým nedostatkům nelze považovat za průběžnou evidenci o odpadech a způsobech nakládání s nimi, ani za roční hlášení za provozovnu Kolín či provozní deník vedený za tuto provozovnu.
31. Soud k tomu dodává, že oznámením o zahájení kontroly ze dne 26.11.2014 nebylo žalobci uloženo doložit inspekci pouze provozní deník, provozní řád zařízení, kde k likvidaci lokomotiv docházelo, či průběžnou evidenci o odpadech a způsobech nakládání s nimi, ale též řadu dalších dokladů a informací nepochybně se vztahujících k vymezenému předmětu kontroly, které inspekce nezbytně potřebovala k prošetření podnětu ČD Cargo. Žalobce byl vyzván, aby při kontrole doložil mj. veškeré vysvětlení a popis průběhu prováděných prací, vzniku a zařazování vznikajících druhů odpadů, doklady o jejich předávání oprávněným osobám, vážní lístky, stvrzenky, dodací listy, protokoly o předání, evidenční listy o přepravě nebezpečných odpadů po území ČR. Doložení těchto dokladů a informací inspekce právem požadovala na žalobci, neboť to byl on, komu odpady (nejenom nebezpečné) při demontáži lokomotiv vznikaly. Právě žalobce tak musel mít k dispozici všechny informace a doklady vztahující se ke způsobu vzniku, charakteru, zařazení dle katalogu odpadů, množství a vlastnostem těchto odpadů a jejich následnému předávání oprávněným osobám. Při kontrole dne 8.1.2015 však žalobce inspekci tyto doklady či požadované informace prokazatelně odmítl poskytnout.
32. Argumentace žalobce, že veškeré relevantní podklady a skutečnosti ohledně jeho nakládání s odpady „vyzískanými“ likvidací 39 lokomotiv již správnímu orgánu předložil při předchozí kontrole (z čehož žalobce rovněž dovozuje, že se v nyní projednávané věci jednalo o nezákonnou opakovanou kontrolu téhož), nemůže s ohledem na výše uvedené obstát.

33. Nedůvodná je i námitka, že řízení o správním deliktu nebylo řádně zahájeno, protože nebyly dány podmínky pro postup podle § 150 správního řádu.
34. Podle § 150 odst. 1 správního řádu povinnost v řízení z moci úřední a ve sporném řízení lze uložit formou písemného příkazu. Příkaz může správní orgán vydat, považuje-li skutkové zjištění za dostatečné; vydání příkazu může být prvním úkonem v řízení. Není-li vydání příkazu prvním úkonem v řízení, nemusí příkaz obsahovat odůvodnění.
35. ČIŽP při vydání příkazu v projednávané věci postupovala v souladu s právě citovaným ustanovením. Řízení o uložení sankce žalobci za spáchání správního deliktu podle § 16 odst. 1 písm. a) kontrolního řádu je bezpochyby řízením vedeným z moci úřední. Možnost vydání příkazu podmiňuje zákon tím, že správní orgán považuje skutkové zjištění, na základě kterého hodlá příkaz vydat, za dostatečné. Z toho, že inspekce po kontrole konané dne 8.1.2015 přikročila k vydání příkazu, je zřejmé, že skutkové zjištění o neposkytnutí potřebné součinnosti ze strany žalobce, resp. o neposkytnutí požadovaných údajů a dokumentů vztahujících se k předmětu kontroly a činnosti žalobce, které vyplývalo z protokolu o kontrole ze dne 8.1.2015, považovala za dostatečné pro uložení pokuty formou příkazu. Opačný názor žalobce o nedostatečnosti skutkových zjištění, ani jeho názor, že správní orgán nepochopil jeho argumentaci a skutková zjištění si neujasnil, je v tomto směru, tj. z hlediska možnosti vydání příkazu, zcela irelevantní. Podmínkou vydání příkazu dle § 150 odst. 1 správního řádu není to, zda skutková zjištění vedle správního orgánu považuje za dostatečná také sankcionovaný subjekt.
36. Bezpředmětná je i polemika žalobce o tom, zda byly splněny podmínky uvedené v § 150 odst. 2 správního řádu. Zmíněné ustanovení nestanoví podmínky pro vydání příkazu, ale podmínky, za kterých může být v řízení o vydání příkazu jediným podkladem kontrolní protokol. V projednávané věci nicméně nebyl jediným podkladem pro vydání příkazu kontrolní protokol ze dne 8.1.2015 (dalším podkladem, z něhož inspekce při vydání příkazu vycházela, byl též podnět společnosti ČD Cargo), a proto nemá smysl zabývat se otázkou splnění podmínek uvedených v § 150 odst. 2 správního řádu.
37. Také veškerá další tvrzení, která žalobce v rámci této žalobní námítky uplatnil (o nepřípustné koncentraci řízení, o neseznámení se všemi důkazními prostředky při sepsání protokolu o kontrole dne 8.1.2015, o předchozím nevyřízení stížnosti), jsou pro posouzení možnosti inspekce vydat v dané věci příkaz irelevantní. Žádné ze žalobcem zmiňovaných rozhodnutí NSS nepopírá oprávnění správního orgánu rozhodnout v řízení o uložení sankce příkazem. Realizaci tohoto oprávnění též nelze označit za nepřípustnou koncentraci řízení. Ostatně i v trestním řízení, jehož principů se žalobce dovolává, zákon umožňuje soudu rozhodnout ve věci samé trestním příkazem, aniž by předtím prováděl jakékoliv dokazování a seznamoval obžalovaného s jednotlivými důkazními prostředky a skutkovými zjištěními, ze kterých hodlá vycházet. Zákonem stanovenou podmínkou pro vydání příkazu dle § 150 odst. 1 správního řádu není ani předchozí vyřízení stížnosti podané podle § 175 správního řádu.
38. Lze shrnout, že inspekce byla v souzené věci oprávněna vydat dne 18. 2. 2015 příkaz, kterým žalobci uložila pokutu za správní delikt podle § 16 odst. 1 písm. a) kontrolního řádu. Tento příkaz, který byl prvním úkonem v řízení o uložení sankce za spáchání

daného správního deliktu, byl nicméně ze zákona zrušen podáním odporu ze strany žalobce. Napadené rozhodnutí, které materiálně tvoří jeden celek s rozhodnutím inspekce, nebylo vydáno v příkazním řízení, ale ve „standardním“ řízení, které následovalo po zrušení příkazu. Žádná z námitek, jimiž žalobce brojí proti vydanému příkazu, již s ohledem na tuto skutečnost nemůže zpochybnit zákonnost těchto rozhodnutí.

39. Soud nevěšel ani na námitku, že správní orgán kontrolu ukončil předčasně, neboť nevyčkal vyřízení stížnosti, kterou žalobce podal dne 8.1.2015 do protokolu o kontrole proti postupu správního orgánu.
40. Je pravdou, že žalobce stížnost zachycenou v protokolu o kontrole formuloval jako stížnost *„proti postupu úředních osob ČIŽP, protože opakovanou kontrolou překračují zákonné kompetence správního úřadu.“* Žalobci lze přisvědčit v tom, že uvedenou stížnost vznesl v průběhu prováděné kontroly a že tato stížnost nesměřovala proti „kontrolnímu zjištění“, proti němuž je možno dle § 13 odst. 1 kontrolního řádu podat námitky. Na druhou stranu však nelze pominout skutečnost, že inspekce dne 8.1.2015 žádné kontrolní zjištění v pravém slova smyslu neučinila. Za kontrolní zjištění ve věci samé, tj. za zjištění ohledně předmětu kontroly, lze stěží označit v protokole zachycené zjištění, že žalobce inspekci kontrolu neumožnil.
41. Podstatou shora uvedené „stížnosti“ žalobce je toliko argumentace o (nezákonné) opakované kontrole. Skutečnost, že sám žalobce totožnou argumentaci následně uplatnil a blíže rozvedl v námitkách ze dne 23.1.2015, které podal podle § 13 kontrolního řádu (viz bod 2 těchto námitek), vyvrací pravdivost jeho tvrzení, že stížnost nemohl správní orgán posoudit podle jejího obsahu jako námitky proti „kontrolnímu zjištění“ o neumožnění kontroly ze strany žalobce. Za zásadní v tomto směru však soud považuje především to, že správní orgán nebyl povinen při vydání rozhodnutí o uložení sankce za správní delikt dle § 16 odst. 1 písm. a) kontrolního řádu vyčkávat na vyřízení žalobcem podané stížnosti. Z ustanovení § 175 správního řádu, které institut stížnosti upravuje, nevyplývá, že by podaná stížnost měla za následek pozastavení správního řízení o uložení pokuty za spáchání správního deliktu, nebo že by snad bránila ukončení kontroly prováděné dle kontrolního řádu. Soud dále považuje za podstatné, že z dalších procesních úkonů inspekce (příkaz, rozhodnutí inspekce) musel žalobce nutně seznat, že inspekce jeho stížnost na nezákonně opakovanou kontrolu považuje za nedůvodnou a jaké důvody ji k tomu vedou. Za této situace nemohl být žalobce formálním nevyřízením jeho stížnosti nijak zkrácen na svých právech.
42. To, že vyřízení námitek žalobce nebylo promítnuto do výroku rozhodnutí o uložení pokuty, nemá za následek nezákonnost tohoto rozhodnutí, jak se mylně domnívá žalobce. Soud se v tomto směru ztotožňuje s názorem žalovaného obsaženým ve vyjádření k žalobě, že vyřizování námitek podaných proti kontrolnímu zjištění uvedenému v protokolu o kontrole nemusí být součástí výroku rozhodnutí. Tento závěr má oporu v ustanovení § 14 odst. 3 kontrolního řádu, které je nutno vztáhnout na nyní projednávanou věc, kdy se žalobcem bylo do vyřízení námitek zahájeno správní řízení o uložení sankce v přímé souvislosti se skutečností obsaženou v protokolu o kontrole ze dne 8.1.2015. Poslední věta zmíněného ustanovení výslovně stanoví, že vyřízení námitek se uvede *v odůvodnění*

rozhodnutí vydaného v rámci tohoto správního řízení, což se v daném případě také stalo. Postup inspekce při vyřízení námitek žalobce byl tedy zcela v souladu se zákonem.

43. Nedůvodná je i žalobní námitka, že nedošlo k naplnění znaků skutkové podstaty správního deliktu, za který byla žalobce uložena pokuta.
44. Nutno předeslat, že objektem zájmu, který je chráněn skutkovou podstatou správního deliktu vymezenou v § 16 odst. 1 písm. a) kontrolního řádu ve znění účinném do 30. 6. 2017 [poznámka soudu – zákonem č. 183/2017 Sb., kterým se mění některé zákony v souvislosti s přijetím zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich a zákona o některých přestupcích, bylo s účinností od 1. 7. 2017 ustanovení § 16 kontrolního řádu zrušeno a skutková podstata téhož správního deliktu (nyní přestupku) byla podřazena pod ustanovení § 15 odst. 1 písm. a) kontrolního řádu] je řádný výkon kontroly a dosažení jejího účelu prostřednictvím nerušeného výkonu práv kontrolujících. Objektivní stránka uvedeného deliktu je naplněna tím, že kontrolovaný subjekt neposkytne kontrolujícímu orgánu potřebnou součinnost, tedy nekoná (opomíjí konat) podle požadavku kontrolujícího orgánu. Odpovědnost za předmětný správní delikt je založena na objektivním principu, který mohl být ve smyslu § 17 odst. 1 kontrolního řádu prolomen jen prokázáním obecného liberačního důvodu, tedy že ze strany podnikající právnické či fyzické osoby bylo vynaloženo veškeré úsilí, aby porušení právní povinnosti bylo zabráněno.
45. Soud má ve shodě s názorem žalovaného za to, že žalobce se prokazatelně dopustil vytýkaného protiprávního jednání spočívajícího v tom, že v rámci prováděné kontroly dne 8.1.2015 odmítl umožnit provedení kontroly a neposkytl inspekci jí požadované údaje a dokumenty vztahující se k předmětu kontroly. Uvedené jednání, jímž bylo provedení kontroly dne 8.1.2015 v podstatě znemožněno, mělo za následek dotčení zákonem chráněného veřejného zájmu na řádném výkonu kontroly a dosažení jejího účelu, přičemž mezi protiprávním jednáním žalobce a tímto následkem bezpochyby existuje vztah příčinné souvislosti (žalobce svým protiprávním jednáním tento následek skutečně způsobil).
46. To, že žalobce s poukazem na svůj nesprávný právní názor o nezákonném opakování kontroly (k tomu viz výše) neumožnil inspekci provedení kontroly a požadované údaje a dokumenty jí neposkytl, prokazuje především protokol o kontrole ze dne 8.1.2015, podle kterého ze strany žalobce *„při dnešní kontrole nebyl předložen žádný z požadovaných dokladů, tedy ani provozní deník“*, přičemž inspekce na str. 2 protokolu zopakovala, jaké konkrétní informace a doklady po žalobci požadovala předložit v oznámení o zahájení kontroly.
47. I v rámci této námítky se žalobce hájí tím, že při kontrole konané dne 8.1.2015 inspekci sdělil, že požadované doklady jí již předložil, a to v průběhu předchozích kontrol jeho provozoven Kolín a Týnec na Labem. V této souvislosti žalobce opětovně poukazuje na CD obsahující „průběžnou evidenci nakládání s odpady“. Jak ale vyplývá z rozhodnutí inspekce, z této „evidence“, která čítala 760 stránek záznamů, nejenže nebylo zřejmé, ke které provozovně, resp. zařízení se vztahuje, ale tato evidence především nebyla vedena v rozsahu a dle požadavků kladených na průběžnou evidenci o odpadech ve smyslu § 39

odst. 1 zákona o odpadech a § 21 vyhlášky č. 383/2001 Sb., o podrobnostech nakládání s odpady, tj. to za každou samostatnou provozovnu nebo zařízení a za každý druh odpadu zvlášť, a dále v rozsahu požadavků stanovených přílohou č. 20 téže vyhlášky. Vytčené obsahové nedostatky dříve předložené „evidence“ žalobce ničím nezpochybnil. Již s ohledem na to, že „evidence“ předložená žalobcem na CD nebyla vedena za každý druh odpadu zvlášť, byla pro účely kontroly zahájené u žalobce oznámením ze dne 26.11.2014 nepoužitelná, protože neumožňovala inspekci zkontrolovat, jakým způsobem žalobce nakládal s určitým druhem odpadů, a sice s těmi *nebezpečnými odpady*, které vznikly demontáží 39 lokomotiv zakoupených od ČD Cargo.

48. Souvislost mezi kontrolou v nyní projednávané věci a předchozí kontrolou provedenou v žalobcově provozovně v Týnci nad Labem popřel sám žalobce, když v podání ze dne 16.12.2014, kterým reagoval na oznámení o zahájení řízení, výslovně konstatoval, že si není vědom souvislosti kontroly jeho provozovny v Týnci nad Labem ve vztahu k „uvedené problematice“ (míněno nakládání s vyřazenými lokomotivami), neboť v provozovně Týnec nad Labem nebylo se zakoupenými kolejovými vozidly vůbec nakládáno. Soudu není zřejmé, proč by měl žalobce v rámci předchozí kontroly jeho provozovny v Týnci nad Labem inspekci předkládat dokumenty a poskytovat údaje týkající se nakládání s nebezpečnými odpady, které vznikly demontáží 39 lokomotiv zakoupených od ČD Cargo, jestliže se dle jeho vlastních slov demontáž lokomotiv uskutečnila v jiné provozovně, a kontrola provozovny v Týnci nad Labem byla navíc zaměřena na zcela jiné skutečnosti (předmětem této kontroly bylo prověření toho, zda žalobce plní povinnosti vyplývající ze zákona o odpadech při provozování „zařízení ke sběru a výkupu odpadů, autovrakoviště a zařízení k využívání elektrozařízení a elektroodpadů“ na adrese Tyršova 68, Týnec nad Labem).
49. Jak již bylo soudem konstatováno shora, oznámením o zahájení kontroly ze dne 26.11.2014 nebylo žalobci uloženo doložit inspekci pouze provozní deník či průběžnou evidenci o odpadech, ale též řadu dalších dokladů a informací nepochybně se vztahujících k vymezenému předmětu kontroly, které inspekce potřebovala k prošetření toho, jakým způsobem žalobce nakládal s nebezpečnými odpady vzniklými při demontáží 39 lokomotiv koupených od ČD Cargo. Žalobce měl při kontrole mj. doložit veškerá vysvětlení a popis průběhu prováděných prací (tj. demontáže předmětných lokomotiv), vzniku a zařazování při této činnosti vznikajících druhů odpadů, doklady o jejich předávání oprávněným osobám, vážní listky, stvrzenky, dodací listy, protokoly o předání, evidenční listy o přepravě nebezpečných odpadů po území ČR. Žalobce sice tvrdí, že *veškeré tyto údaje a doklady* již inspekci dříve předložil při předchozích kontrolách jeho provozoven Kolín a Týnec nad Labem, toto své tvrzení však ničím neprokázal. To, že kdysi v minulosti předložil inspekci na CD neúplnou „evidenci“ nakládání s odpady či provozní deník (který však při kontrole 8.1.2015 blíže nespecifikoval), není samo o sobě důkazem poskytnutí požadované součinnosti, neboť z ničeho nevyplývá, že součástí těchto dokumentů byly veškeré údaje a doklady, které měl žalobce inspekci doložit dle výzvy obsažené v oznámení o zahájení kontroly ze dne 26.11.2014. Jeho obrana, že při kontrole v souzené věci poskytl inspekci součinnost, protože veškeré požadované údaje a doklady měla inspekce k dispozici z dřívějších kontrol, tudíž nemůže být úspěšná.

50. Ani z odůvodnění rozhodnutí inspekce ze dne 14.11.2014 a ze dne 25.8.2014, jež se vztahují k předchozím kontrolám, nevyplývá, že by inspekce měla k dispozici veškeré údaje a doklady, které jí měl žalobce doložit dle výzvy obsažené v oznámení o zahájení kontroly ze dne 26.11.2014, resp. že by tyto údaje a doklady byly součástí dokladů, které žalobce předložil inspekci při těchto kontrolách.
51. Soud nesouhlasí s argumentací žalobce, že bylo povinností správního orgánu provést kontrolu všech 760 stran předaných informací o odpadech (čímž má žalobce nepochybně na mysli výše zmíněnou „evidenci“, kterou dříve předložil inspekci na CD), analyzovat je a žalobci sdělit, jaké konkrétní okolnosti nezbytné pro provedení kontroly nejsou z této evidence zjištělné. Správní orgán žalobci vytýká, že mu v rozporu se zákonem při kontrole nepředložil požadované údaje a doklady, přičemž zároveň popřel, že by mu tyto údaje a doklady žalobce předložil v rámci předchozích kontrol. V odůvodnění rozhodnutí inspekce je náležitě zdůvodněno, proč není možné doklady předložené žalobcem v průběhu předchozích kontrol považovat za údaje a doklady, které měl žalobce inspekci předložit při kontrole zaměřené na prošetření podnětu společnosti ČD Cargo. Tím, kdo tvrdí opak, je žalobce, a jeho povinností tedy bylo prokázat „pozitivní“ skutečnost, tedy pravdivost svého tvrzení, že veškeré údaje a doklady specifikované v oznámení o zahájení kontroly ze dne 26.11.2014 již inspekci dříve předložil, ať již v podobě zmíněné evidence na CD či jinou formou. Samotné tvrzení žalobce, že se tak stalo (obsažené v protokolu o kontrole ze dne 8.1.2015, v následných procesních úkonech žalobce či v žalobě) k prokázání této skutečnosti nepostačuje. Jinými slovy řečeno, aby byl žalobce se svou obranou úspěšný, mohl a měl v řízení doložit, že v jím předložené evidenci na CD či v jiných dokladech, které inspekci dříve poskytl, se skutečně nachází údaje týkající se demontáže předmětných lokomotiv a odpadů při této činnosti vzniklých, doklady o jejich předání oprávněným osobám, evidenční listy o přepravě takto vzniklých nebezpečných odpadů po území ČR atd. Nic takového však žalobce neučinil. Soud k tomu dodává, že povinností žalobce jako kontrolované osoby bylo předložit inspekci doklady a údaje vztahující se k vymezenému předmětu kontroly, nikoliv neuspořádanou a nekompletní „evidenci“ obsahující údaje, které s předmětem kontroly s největší pravděpodobností vůbec nesouvisí (opak žalobce v řízení ničím neprokázal).
52. S argumentací žalobce, že nová kontrola se měla vztahovat k jednání, k němuž došlo ve stejném období, které již bylo předmětem předchozích kontrol, se soud již vypořádal shora v rámci posouzení námitky nezákonně opakované kontroly. To, že při předchozích kontrolách inspekce nezjistila a žalobci nevytkla žádné poškození životního prostředí, ačkoliv - jak tvrdí žalobce - provedla důkladnou prohlídku obou provozoven, je z hlediska zákonnosti napadeného rozhodnutí zcela irelevantní. V souzené věci byl žalobce sankcionován za správní delikt dle § 16 odst. 1 písm. a) kontrolního řádu a znakem skutkové podstaty tohoto správního deliktu není poškození životního prostředí. V prošetření podnětu společnosti ČD Cargo, resp. toho, zda žalobce nakládal s nebezpečnými odpady vzniklými při demontáži 39 lokomotiv v souladu se zákonem, a ani v uložení sankce za neposkytnutí potřebné součinnosti v nově zahájené kontrole tedy nemohla inspekci bránit skutečnost, že při předchozích kontrolách u žalobce, jejichž předmět se zásadním způsobem lišil od předmětu kontroly zahájené oznámením ze dne 26.11.2014, žádné poškození životního prostředí nezjistila.

53. Žalobcův odkaz na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18.04.2013, č.j. 1 As 188/2012 – 30 považuje soud za nepřipadný, neboť v souzené věci nedošlo k žádné dysfunkci či selhání správního orgánu, které by se podstatnou měrou podílely na vzniku protiprávního jednání žalobce a zakládaly liberační důvod. Tím, kdo při kontrole porušil povinnost součinnosti uloženou mu zákonem (kontrolním řádem), byl výlučně žalobce a nikoliv správní orgán, jenž v průběhu řízení o uložení pokuty za daný správní delikt náležitě zjistil skutkový stav věci ohledně neposkytnutí součinnosti ze strany žalobce, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu potřebném pro rozhodnutí. Z napadeného rozhodnutí (ve spojení s rozhodnutím inspekce), jakož i z obsahu spisového materiálu je zřejmé, že žalobce přes výzvu neposkytl inspekci v rámci zahájené kontroly požadované údaje a doklady vztahující se k předmětu kontroly. Kontrola dne 8.1.2015 byla sice ukončena na základě rozhodnutí správního orgánu, avšak důvodem tohoto rozhodnutí bylo právě a pouze protiprávní jednání žalobce spočívající v odeprání potřebné součinnosti, kterou byl jako kontrolovaná osoba povinen inspekci dle zákona poskytnout. Argumentaci žalobce o neexistenci příčinné souvislosti mezi jeho jednáním (nekonáním) a ukončením kontroly ze strany správního orgánu proto nelze přitakat.
54. Neopodstatněné jsou rovněž veškeré námitky, jimiž žalobce brojí proti nepřiměřené výši pokuty. Inspekce při stanovení výše pokuty oprávněně přihlédla k tomu, že žalobce při likvidaci předmětných lokomotiv nepochybně nakládal s odpadem. Byť byly tyto lokomotivy předmětem kupní smlouvy uzavřené mezi žalobcem a ČD Cargo, z obsahu této smlouvy, jakož i z dalších listin, které tvořily přílohu podnětu ČD Cargo adresovaného inspekci, zcela jasně vyplývá, že byly žalobci prodány za účelem jejich fyzické likvidace. Žalobce se podle čl. I. bodu 6 kupní smlouvy zavázal předmět prodeje využít výhradně k fyzické likvidaci na tříděný kovový *odpad* za účelem hutního zpracování. Ostatně i kupní cena byla v čl. II. kupní smlouvy stanovena jako součin váhy vyzískaného roztríděného kovového *odpadu* a jednotkových cen za jednu tunu železného, hliníkového a měděného odpadu. Ze žalobcem podepsaných listin, které ČD Cargo předložilo inspekci spolu s podnětem (přílohy příjemky k jednotlivým lokomotivám) plyne, že k likvidaci (demontáži) lokomotiv skutečně došlo a že přitom kromě kovového odpadu vzniklo též značné množství nebezpečného odpadu. Vzhledem k tomu, že likvidaci lokomotiv prováděl žalobce, byl to dozajista právě on, kdo s veškerým odpadem vzniklým při této činnosti nakládal. S ohledem na výše uvedené nemůže uspět jeho námitka, že dodané lokomotivy nebyly odpadem, ale zbožím.
55. Žalobcova argumentace, že správní orgán mu v projednávané věci uložil pokutu nejen za nesoučinnost při provádění kontroly, ale též za nesprávné nakládání s odpady či za to, že v daném případě došlo k ohrožení životního prostředí, se nezakládá na pravdě. Pokuta byla žalobci uložena za odeprání součinnosti při provádění kontroly; při stanovení výše sankce však byl správní orgán oprávněn v rámci posouzení závažnosti správního deliktu (§ 17 odst. 2 kontrolního řádu) zohlednit též množství, druh a kategorii odpadů, kterých se kontrolou prověřované jednání žalobce mělo týkat. Neposkytnutí zákonem stanovené součinnosti ze strany kontrolované osoby je logicky mnohem závažnější, jedná-li se o kontrolu zaměřenou na nakládání kontrolované osoby se značným množstvím nebezpečného odpadu (v řádu mnoha desítek či dokonce stovek tun), než v případě odeprání součinnosti při kontrole ohledně nakládání s jiným druhem odpadů a navíc v mnohem menším množství.

56. To, že při předchozích kontrolách u žalobce správní orgán nezjistil žádné poškození životního prostředí, je z hlediska výše pokuty uložené žalobci v nyní projednávané věci zcela irrelevantní, a nebylo tedy povinností správního orgánu k této skutečnosti přihlídnout jako k polehčující okolnosti. Jak již bylo soudem uvedeno shora, předchozí kontroly měly odlišný předmět a nebyly zaměřeny na plnění zákonem stanovených povinností žalobce při nakládání s nebezpečnými odpady vzniklými při likvidaci předmětných lokomotiv. To mělo být až předmětem kontroly, kterou inspekce nově zahájila na základě podnětu společnosti ČD Cargo. Odepřením povinné součinnosti však žalobce zhatil inspekci možnost tuto kontrolu dne 8.1.2015 provést, neboť v důsledku nepředložení požadovaných údajů a dokladů inspekce nemohla učinit potřebná skutková zjištění za účelem ověření skutečností obsažených v podnětu společnosti ČD Cargo. Vzhledem k vědomému neposkytnutí součinnosti, k němuž nebyl dán žádný zákonný důvod (tímto důvodem nemohl být žalobcův mylný názor o nezákonné opakované kontrole), inspekce oprávněně dovodila, že se ze strany žalobce mohlo jednat o cílené jednání, kterým se snažil bránit výkonu kontroly a jímž mohl sledovat zastření skutečného a závažnějšího porušení zákona o odpadech. Tuto úvahu, kterou inspekce v rámci stanovení výše pokuty zdůvodnila závěr o vysoké společenské nebezpečnosti deliktního jednání žalobce, považuje soud za logickou a plně se s ní ztotožňuje. Z oznámení o zahájení kontroly žalobce věděl, co je jejím předmětem, a stejně tak si musel být dobře vědom toho, že neposkytnutím požadovaných údajů a dokladů inspekci podstatně ztíží, ne-li zcela znemožní, řádné prověření okolností týkajících se jeho nakládání se značným množstvím nebezpečného odpadu vzniklého při likvidaci předmětných lokomotiv. Veřejný zájem na řádném výkonu kontroly, k jehož naplnění směřuje povinnost součinnosti, kterou zákon ukládá kontrolované osobě, byl protiprávním jednáním žalobce zásadním způsobem narušen.
57. Soud nesdílí přesvědčení žalobce o údajné značné nepřehlednosti situace, která panovala v okamžiku ukončení kontroly dne 8.1.2015. To, že žalobce vědomě odepřel poskytnout inspekci při kontrole součinnost a požadované údaje a doklady jí nepředložil, jednoznačně prokazuje obsah protokolu o kontrole ze dne 8.1.2015. Své tvrzení, že veškeré požadované údaje a doklady již inspekci dříve předložil při předchozích kontrolách, žalobce ničím neprokázal (viz výše). Toto tvrzení, které neodpovídá skutečnosti, žalobce nezbavovalo jeho zákonem stanovené povinnosti umožnit dne 8.1.2015 kontrolujícímu orgánu výkon jeho oprávnění a poskytnout mu k tomu potřebnou součinnost, a nelze jej zohlednit ani v rámci úvah o výši pokuty, neboť se (stejně jako je tomu v případě mylného přesvědčení o nezákonné opakované kontrole) nejedná o nic jiného než o nedůvodnou argumentaci, s jejíž pomocí žalobce obhajoval své protiprávní jednání. Zákonem stanovenou povinností žalobce jakožto kontrolované osoby bylo poskytnout inspekci potřebnou součinnost, tj. poskytnout jí požadované údaje a dokumenty vztahující se k předmětu kontroly, nikoliv zdůvodňovat s pomocí mylných argumentů nemajících oporu v zákoně, proč tak učinit nehodlá. Takové „konání“, o které nikdo nestál a nikdo ho na žalobci nepožadoval, není žádným liberačním či exkulpačním důvodem, který by žalobce zbavoval odpovědnosti za daný správní delikt či snižoval závažnost jeho protiprávního jednání, a totéž platí i pro samotné žalobcovo mylné subjektivní přesvědčení o nezákonnosti opakované kontroly a o tom, že požadované údaje a doklady již dříve inspekci předložil. Soud neshledává žádný rozumný důvod, proč by tyto okolnosti, tj. žalobcovo protiprávní „konání“ a jeho mylné

subjektivní přesvědčení, na kterém setrval i v dalším průběhu řízení, měla inspekce v rámci úvah o výměře pokuty zohlednit jako polehčující.

58. Na tomto místě soud považuje za potřebné zopakovat, že odpovědnost za správní delikt podle § 16 odst. 1 písm. a) kontrolního řádu je založena na objektivním principu, který mohl být ve smyslu § 17 odst. 1 kontrolního řádu prolomen jen prokázáním obecného liberačního důvodu, tedy že ze strany podnikající právnické či fyzické osoby bylo vynaloženo veškeré úsilí, aby porušení právní povinnosti bylo zabráněno. Vzhledem k tomu, že se jedná o objektivní odpovědnost, tj. o odpovědnost bez ohledu na zavinění, nemohou zde existovat žádné exkulpační důvody, které by žalobce mohly vyvinut z odpovědnosti za vytýkané jednání.
59. Za liberační důvody, k nimž měla inspekce při ukládání pokuty přihlídnout a pokutu uložit v minimální či pouze symbolické výši, žalobce označil to, že již v rámci předchozí kontroly předložil podklady týkající se provozovny v Kolíně, které obsahují též informace o nakládání s předmětnými lokomotivami, že správní orgán na tuto skutečnost opakovaně upozorňoval a ještě v průběhu kontroly se domáhal se posouzení těchto dříve předložených podkladů, dále že v průběhu kontroly podal stížnost proti postupu správního orgánu a následně též námitky proti obsahu protokolu, že kontrola byla ukončena z rozhodnutí správního orgánu, přestože nebyl řádně zjištěn skutečný stav věci a že v předmětném řízení nebylo prokázáno žádné skutečné ohrožení životního prostředí žalobcem. Žádnou z těchto okolností však soud nepovažuje za okolnost, kterou měla inspekce v rámci úvah o výměře sankce posoudit jako polehčující. K nepředložení požadovaných údajů a podkladů žalobcem při kontrole dne 8.1.2015 se již soud opakovaně vyjádřil shora, a stejně tak i k tomu, že za řádné poskytnutí součinnosti nelze považovat odkaz žalobce na podklady poskytnuté inspekci při předchozích kontrolách, kterým dne 8.1.2015 zdůvodnil své stanovisko, že nově zahájenou kontrolu neumožní. Využití procesního práva podat stížnost či námitky proti protokolu nijak nezmenšuje závažnost vlastního deliktního jednání žalobce, zvláště když v těchto úkonech toliko zopakoval názory, jimiž obhajoval své protiprávní jednání. Kontrola dne 8.1.2015 byla sice ukončena na základě rozhodnutí správního orgánu, avšak důvodem tohoto rozhodnutí bylo výlučně protiprávní jednání žalobce spočívající v odepření potřebné součinnosti, kterým kontrolnímu orgánu znemožnil opatřit si při kontrole potřebná zjištění k prověření podnětu, na základě kterého byla kontrola zahájena. Pokud jde o stav „věci“ spočívající v samotném neposkytnutí součinnosti ze strany žalobce při kontrole dne 8.1.2015, inspekce neměla s ohledem na průběh kontroly zachycený v kontrolním protokolu žádný důvod o něm pochybovat. V sankčním řízení, jež bylo následně se žalobcem zahájeno a vyústilo v uložení pokuty za správní delikt dle § 16 odst. 1 písm. a) kontrolního řádu, nebyl důvod prokazovat, zda ze strany žalobce skutečně došlo k ohrožení či poškození životního prostředí – tento následek není vůbec znakem skutkové podstaty daného správního deliktu.
60. Naplnění liberačního důvodu, který zákon upravuje v § 17 odst. 1 kontrolního řádu a který *jedině* by jej mohl zprostit odpovědnosti za správní delikt, žalobce ničím neprokázal (ostatně to ani netvrdí). Strohé a navíc nepravdivé konstatování žalobce, že veškeré požadované údaje a doklady již inspekci dříve předložil při předchozích kontrolách, rozhodně nelze považovat za vynaložení *veškerého úsilí*, které lze po kontrolované osobě

požadovat, aby zabránila porušení právní povinnosti poskytnout kontrolujícímu orgánu potřebnou součinnost ve smyslu § 10 odst. 2 kontrolního řádu. Soud k tomu na okraj dodává, že pod pojem *veškeré úsilí* by v takovém případě jistě bylo nutno podřadit i jednání spočívající v opětovném poskytnutí týchž údajů a dokladů za účelem jejich prověření v průběhu nově zahájené kontroly, bez ohledu na subjektivní přesvědčení kontrolované osoby, že tytéž údaje a doklady již dříve předkládala v rámci jiné kontroly.

61. Ze zahájení řízení o uložení sankce za neposkytnutí součinnosti při kontrole musel žalobce vyrozumět, že inspekce nesdílí jeho názory o nezákonně opakované kontrole a že neakceptovala ani jeho tvrzení, že jí požadované údaje a doklady již dříve poskytl. Pokud by požadované údaje a doklady inspekci dobrovolně poskytl alespoň dodatečně v průběhu řízení o uložení pokuty za daný správní delikt, jistě by k tomu inspekce přihlédla jako k polehčující okolnosti při úvahách o výši pokuty. Ačkoliv mu v tom nic nebránilo, žalobce tak neučinil a namísto toho dál setrval na svých mylných názorech.
62. Přestože byla dne 8.1.2015 kontrola u žalobce v důsledku odepření součinnosti z jeho strany a prohlášení, že provedení kontroly neumožní, ukončena již po hodině (v protokolu o kontrole je uveden čas provedení kontroly od 9,00 do 10,00 hod.), následek žalobcova protiprávního jednání spočívající v tom, že inspekce nemohla bez potřebných údajů a dokumentů, které jí žalobce neposkytl, řádně prověřit podnět společnosti ČD Cargo ze dne 22.10.2014, trval i nadále, a bylo tomu tak i v době vydání rozhodnutí inspekce. Právě tuto skutečnost inspekce ve svém rozhodnutí, byť formulačně dosti neobratně, vyjádřila slovy, že protiprávní stav nadále trvá, a zohlednila ji při stanovení výše pokuty. Ve skutečnosti se tedy nejednalo o dobu trvání vlastního protiprávního jednání spočívajícího v neposkytnutí součinnosti při kontrole, která byla vskutku krátká, ale o dobu trvání následku tohoto deliktního jednání.
63. Inspekce ani žalovaný nikde ve svých rozhodnutích netvrdí, že ze strany žalobce došlo při nakládání s odpady vzniklými při likvidaci předmětných lokomotiv k ohrožení či dokonce porušení životního prostředí. Řádná kontrola toho, zda žalobce při nakládání s těmito odpady plnil všechny povinnosti stanovené zákonem o odpadech, byla inspekci v důsledku neposkytnutí požadované součinnosti žalobcem znemožněna, stejně jako prověření skutečného množství odpadů (a to i nebezpečných), které likvidací lokomotiv vznikly. Skutečnost, že se inspekce nemůže opřít o dostatečně přesné údaje ohledně množství těchto odpadů, proto nelze klást inspekci k tíži, neboť jde rovněž o důsledek protiprávního jednání žalobce spočívajícího v odepření požadované součinnosti. O tom, že při likvidaci předmětných lokomotiv vzniklo značné množství nebezpečného odpadu, nemůže být v daném případě pochyb (podle žalobcem podepsaných příjemek k jednotlivým lokomotivám, které jsou připojeny k podnětu společnosti ČD Cargo, se v součtu jednalo o několik stovek tun nebezpečného odpadu).
64. Bezpředmětná a navíc i nedůvodná je i argumentace žalobce o nemožnosti správního orgánu zahájit řízení ve věci domnělého nesprávného nakládání s odpady (vzniklými při likvidaci předmětných lokomotiv) s ohledem na uplynutí zákonem stanovené prekluzivní lhůty pro zahájení takového řízení. V této souvislosti soud předně opakuje, že v souzené věci nebyl žalobce pokutován za nezákonné nakládání s těmito odpady, ale za správní delikt podle § 16 odst. 1 písm. a) kontrolního řádu, kterého se dopustil neposkytnutím

potřebné součinnosti při kontrole dne 8.1.2015. O tom, že inspekce byla oprávněna danou kontrolu zahájit, již soud podrobně pojednal výše, stejně jako o tom, že cílem, který žalobce neposkytnutím součinnosti sledoval, mohlo být zastření porušení zákona o odpadech, ke kterému při nakládání s odpady vzniklými demontážemi předmětných lokomotiv došlo. Soud již rovněž konstatoval, že předmět předchozích kontrol provedených inspekci u žalobce se zásadním způsobem lišil od předmětu kontroly zahájené oznámením ze dne 26.11.2014 a že ani z odůvodnění rozhodnutí inspekce ze dne 14.11.2014 a ze dne 25.8.2014 nevyplývá, že by součástí dokladů, které žalobce předložil inspekci při předchozích kontrolách, byly údaje a doklady týkající se nakládání s nebezpečnými odpady vzniklými při demontáži předmětných lokomotiv. Tyto skutečnosti dokládají neopodstatněnost žalobcovy konstrukce, že o případném porušení zákona, k němuž došlo při nakládání s odpady vzniklými likvidací předmětných lokomotiv, se inspekce dozvěděla už v průběhu předchozích kontrol, a že prekluzivní lhůta pro zahájení případného sankčního řízení v této věci již uplynula.

65. Tvrzení, v němž žalobce s poukazem na možnost kontrolního orgánu požadovat poskytnutí součinnosti po povinné osobě (§ 10 odst. 3 kontrolního řádu) namítá, že inspekce této pravomoci požadovat součinnost po společnosti ČD Cargo či jiné povinné osobě za účelem náležitého zjištění skutečného stavu věci nevyužila, není ničím jiným než zjevně účelovou snahou žalobce pokusit se svalit odpovědnost za vlastní protiprávní jednání na někoho jiného. Z hlediska odpovědnosti žalobce za jím spáchaný správní delikt dle § 16 odst. 1 písm. a) kontrolního řádu je zcela nepodstatné, jakým způsobem inspekce dále postupovala v prošetření podnětu společnosti ČD Cargo poté, co jí žalobce při kontrole dne 8.1.2015 odepřel poskytnout požadovanou součinnost, neboť tento další postup inspekce nemůže zpětně nijak ovlivnit skutečnost, že to byl žalobce, kdo inspekci neposkytl požadovanou součinnost, a porušil tak povinnosti kontrolované osoby zakotvené v § 10 odst. 2 kontrolního řádu. Jak již bylo soudem konstatováno shora, toto protiprávní jednání žalobce, jímž bylo provedení kontroly dne 8.1.2015 v podstatě znemožněno, mělo za následek dotčení zákonem chráněného veřejného zájmu na řádném výkonu kontroly a dosažení jejího účelu.
66. To, jaká zjištění učinila inspekce v průběhu předchozích kontrol u žalobce ohledně stavu jeho technického a technologického zázemí pro nakládání s odpady, je pro určení výše pokuty v nyní projednávané věci také zcela nepodstatné. Opět nelze než zopakovat, že žalobci byla rozhodnutím inspekce uložena pokuta za odepření součinnosti při provádění kontroly a nikoliv za nezákonné nakládání s odpady, a že předmět nově zahájené kontroly se zásadním způsobem lišil od předmětu předchozích kontrol. Z těchto závěrů vyplývá nemožnost zohlednit výše zmíněná skutková zjištění učiněná inspekci při předchozích kontrolách u žalobce jako polehčující okolnost při stanovení výše pokuty v nyní projednávané věci, protože tato zjištění nemohou mít žádný vliv na posouzení závažnosti deliktního jednání, za které byl žalobce rozhodnutím inspekce sankcionován.
67. Neodůvodněné nepřihlédnutí k další rozhodné skutečnosti žalobce spatřuje v tom, že správní orgán I. stupně ani žalovaný nevysvětlili, jaká je příčinná souvislost mezi nedostatky evidence předložené žalobcem v průběhu předchozí kontroly jeho provozovny Kolín a následkem v podobě ohrožení životního prostředí, jak je konstruováno v rámci přitěžujících okolností ve věci určení výše pokuty. Tato námitka je dle názoru soudu zcela

mimoběžná, tj. mýjí se s meritem věci. K tomu, aby se správní orgány obou stupňů zabývaly příčinnou souvislostí mezi nedostatky žalobcem dříve předložené evidence a následkem v podobě ohrožení životního prostředí, nebyl při rozhodování v souzené věci žádný důvod, a to již proto, že následkem žalobcova protiprávního jednání, jímž spáchal správní delikt podle § 16 odst. 1 písm. a) kontrolního řádu, nebylo ohrožení životního prostředí. Správní orgány obou stupňů ostatně v žádném ze svých rozhodnutí neargumentují tím, že žalobcem dříve předložená nedostatečná „evidence“ mohla způsobit (či dokonce přímo způsobila) skutečné ohrožení životního prostředí.

68. Skutečnost, že správní orgán i přes odepření součinnosti ze strany žalobce při kontrole prováděné dne 8.1.2015 následně dne 22.6.2015 zahájil správní řízení se žalobcem o uložení pokuty za porušení povinností uvedených v § 12 odst. 2 zákona o odpadech, ke kterému mělo dojít při nakládání s nebezpečnými odpady vzniklými likvidací předmětných lokomotiv, a uložil v tomto řízení žalobci pokutu (což dokládá rozhodnutí Ministerstva životního prostředí ze dne 28.6.2016 č.j. 2249/500/15, 71638/ENV/15 o změně prvostupňového rozhodnutí ČIŽP ze dne 26.8.2015 č.j. ČIŽP/41/OOH/R02/1417350.003/15/PSJ), nijak nepopírá pravdivost skutkového zjištění inspekce, že žalobce neumožnil provedení kontroly. Z výrokové části rozhodnutí inspekce je zřejmé, že porušení povinnosti stanovené v § 10 odst. 2 kontrolního řádu se žalobce dopustil tím, že *„neposkytl inspekci potřebnou součinnost, když při řádně oznámené a zahájené kontrole, konané na inspekci dne 8.1.2015 neumožnil inspekci její provedení, protože neposkytl požadované údaje a dokumenty....“* (poznámka: zvýraznění citovaného textu bylo doplněno soudem). Deliktní jednání žalobce včetně jeho následku, jímž bylo ohrožení zákonem chráněného veřejného zájmu na řádném výkonu kontroly a dosažení jejího účelu, kterým je opatření potřebných kontrolních zjištění vztahujících se k předmětu kontroly, je tedy jednoznačně vztahováno ke kontrole konané dne 8.1.2015. To, že inspekce byla následně schopna zahájit správní řízení ve věci, které se týkala kontrola konaná dne 8.1.2015, opatřit si v něm potřebná zjištění pro rozhodnutí ve věci samé jiným způsobem než kontrolou žalobce a toto řízení zakončit rozhodnutím o uložení pokuty, tedy neznamená, že žalobce čin, za který byl sankcionován v nyní projednávané věci, nespáchal.
69. Závěr o tom, že kontrola zahájená u žalobce oznámením o zahájení kontroly ze dne 26. 11. 2014 není opakovaně prováděnou kontrolou v téže věci, inspekce zbudovala především na rozdílnosti předmětu předchozích kontrol a nově zahájené kontroly, nikoliv na časovém odstupu mezi okamžikem, kdy odeslala žalovanému odvolání žalobce proti rozhodnutí o uložení pokuty ve věci týkající se předchozí kontroly jeho provozovny Kolín (2.10.2014), a okamžikem doručení podnětu společnosti ČD Cargo (24.4.2014). Tento časový odstup byl v odůvodnění rozhodnutí inspekce zmíněn jen pro úplnost, neboť potvrzuje pravdivost výše uvedeného závěru. Žalobce v žalobě mj. namítá, že při nahlédnutí do spisu dne 19.3.2014 spis žádný záznam o postoupení odvolání žalovanému neobsahoval. To pochopitelně ani nemohl, neboť k postoupení odvolání došlo až za několik měsíců poté (v říjnu 2014). Vzhledem k tomu, že správní spis s předmětným odvoláním se týkal jiné věci než správní spis, který byl inspekci veden ve věci podnětu společnosti ČD Cargo, kontroly zahájené za účelem prošetření tohoto podnětu a následného řízení o uložení sankce žalobci za správní delikt podle § 16 odst. 1 písm. a) kontrolního řádu, nebylo povinností inspekce, aby do správního spisu vztahujícího se k nyní projednávané věci zakládala doklad o postoupení žalobcova odvolání z prvně uvedeného spisu.

70. Soud nepřisvědčil ani námitce, v níž žalobce tvrdí, že jednal v krajní nouzi, jestliže se při kontrole konané dne 8.1.2015 pouze odvolal na dříve předložené doklady a žádné další doklady již inspekci nepředložil. Inspekce totiž dle názoru žalobce zneužila svá kontrolní oprávnění k podloudnému získání informací rozhodných pro úspěch státní korporace ČD Cargo, která vede se žalobcem u soudu obchodní spor a požaduje po něm náhradu škody ve výši 18 850 826,74 Kč s příslušenstvím, protože není spokojena s kupní cenou, kterou jí za předmětné lokomotivy zaplatil. Žalobce má za to, že ČD Cargo se za tímto účelem spikla se správním orgánem, kterého využívá k neférovému získání informací o předmětu sporu ze správního řízení, a že není jeho povinností, aby prostřednictvím kontroly prováděné správním orgánem napomáhal unést důkazní břemeno protistrany, se kterou je v soudním sporu.
71. Soud k tomu uvádí, že existence soukromoprávního sporu mezi společnostmi ČD Cargo a žalobcem nemůže nijak ovlivnit zákonem stanovenou pravomoc inspekce kontrolovat u žalobce plnění povinností uložených mu zákonem o odpadech, ani související povinnost žalobce poskytnout při provádění takové kontroly inspekci potřebnou součinnost tak, aby mohla zjistit stav věci v rozsahu nezbytném pro dosažení účelu kontroly, jak jí ukládá § 9 písm. a) kontrolního řádu. Uvedené povinnosti součinnosti se zkrátka žalobce nemůže zprostit poukazem na to, že vede s jiným subjektem soukromoprávní spor.
72. Argumentace žalobce o údajném spiknutí správních orgánů se společnostmi ČD Cargo je pouze ničím neprokázaným tvrzením. V replice společnosti ČD Cargo ze dne 19.5.2015 adresované Okresnímu soudu v Kolíně ve věci sp. zn. 15 C 360/2014, na kterou žalobce v této souvislosti poukázal, je v bodě 15 uvedeno pouze to, že jmenovaná společnost podala k inspekci podnět k provedení kontroly toho, jakým způsobem žalobce naložil s jím vykázaným nekovovým a nebezpečným odpadem z lokomotiv, a že ze zprávy inspekce ze dne 18.2.2015 vyplývá, že žalovaný inspekci kontrolu v této věci neumožnil. Tato tvrzení jsou pouze důkazem toho, že inspekce v souladu s § 42 správního řádu vyrozuměla společnost ČD Cargo jakožto podatele podnětu k zahájení kontroly o tom, že žalobce neposkytl součinnost potřebnou k provedení kontroly, v žádném případě však neprokazují důvodnost žalobcova podezření o zneužívání kontrolních oprávnění inspekci za účelem podloudného získávání informací pro společnost ČD Cargo.
73. Soud k tomu pro úplnost dodává, že jednáním v krajní nouzi je jednání jinak trestné, kterým někdo odvrací *nebezpečí přímo hrozící zájmu chráněnému zákonem* (§ 28 odst. 1 trestního zákoníku, § 24 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich). Za nebezpečí přímo hrozící zájmu chráněnému zákonem však není možné považovat případný neúspěch žalobce v soudním sporu vedeném se společnostmi ČD Cargo, a i z tohoto důvodu se o žádné jednání v krajní nouzi ze strany žalobce jednat nemůže.
74. Uložení pokuty žalobci za neposkytnutí součinnosti v rámci kontroly prováděné 8.1.2015 není možné kvalifikovat jako porušení zákazu donucování žalobce k sebeobviňování. Soudu v rámci vypořádání této námítky nezbyvá než plně přisvědčit názoru, jenž zaujal žalovaný ve vyjádření k žalobě, a sice že zákaz sebeobviňování se uplatní v sankčním správním řízení, jehož účelem je obviněnému prokázat vinu za protiprávní jednání, nikoliv však v rámci výkonu správního dozoru či provádění kontroly. Účelem kontroly totiž není

usvědčit kontrolovaného z protiprávního jednání, ale zjistit, jak kontrolovaná osoba plní povinnosti, které jí vyplývají z právních předpisů, tj. objektivním způsobem prověřit skutečnosti, které jsou předmětem kontroly, a zjistit stav věci v rozsahu nezbytném pro dosažení účelu kontroly. S tímto závěrem ostatně koresponduje i žalobcem zmiňovaný nálezný Ústavního soudu ze dne 18.2.2010 sp. zn. I. ÚS 1849/08, jenž aplikaci zákazu sebeobviňování rovněž vztahuje k oblasti správního trestání a nikoliv k provádění kontroly.

75. Žalovaný v tomto směru přílehně odkázal na závěry, které zaujal Nejvyšší správní soud v rozsudku č.j. 6 As 159/2014 – 52 ze dne 11. 8. 2015. V něm se nejprve ztotožnil s tímto závěrem Městského soudu v Praze: *„Pokud by subjekty podléhající dohledové pravomoci České národní banky měly oprávnění její výzvy podle § 8 zákona o dohledu ignorovat s poukazem na zásadu zákazu sebeobviňování, dohledová činnost České národní banky by se stala prakticky zcela bezzubou, neboť by fakticky nedisponovala žádnými pravomocemi, jak tuto činnost efektivně vykonávat.“* Dále pak Nejvyšší správní soud dovodil, že *„orgán dohledu je i pod hrozbou sankce oprávněn zavázat účastníka řízení k tomu, aby poskytl veškeré potřebné informace vztahující se ke skutkovému stavu, které jsou mu známy, a aby mu předal případně příslušné dokumenty, jež má k dispozici, a to i tehdy, když mohou sloužit k prokázání protiprávního jednání vůči němu samotnému nebo vůči jinému subjektu. Přiznání absolutního práva nevypovídat by totiž zašlo za hranice toho, co je nezbytné pro zachování práva na obhajobu, a představovalo by neodůvodněnou překážku výkonu dohledové pravomoci.“*
76. Pokud by byl inspekci kontrolovaný subjekt oprávněn s poukazem na zákaz sebeobviňování odepřít splnění zákonem uložené povinnosti součinnosti při kontrole s tím, že mu na základě (dosud neexistujících) výsledků kontroly může hrozit postih v navazujícím sankčním řízení, stala by se kontrolní činnost - řečeno slovy Nejvyššího správního soudu - prakticky zcela bezzubou, neboť inspekce by fakticky nedisponovala žádnými pravomocemi, jak kontrolní činnost, jejíž provedení jí ukládá zákon, efektivně vykonávat.
77. Zákazem sebeobviňování tedy žalobce nemůže s úspěchem argumentovat ve vztahu k inspekci požadované součinnosti při provádění kontroly. Mohl by tak činit až ve vztahu k navazujícímu řízení o uložení sankce, ve kterém však na něm ze strany inspekce či žalovaného nebyla nuceně vymáhána žádná povinnost, resp. nebyl v něm nucen k uvádění skutečností jsoucích v jeho neprospěch.
78. Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
79. Součástí žaloby učinil žalobce též návrh in eventum na rozhodnutí soudu o snížení uložené pokuty na částku 1000 Kč. Za důvody pro moderaci sankce označil argumenty, které zmínil již v rámci svých žalobních námitek, jež však soud neshledal důvodnými. O upuštění od trestu nebo jeho snížení v mezích zákonem dovolených může soud v souladu s ust. § 78 odst. 2 s.ř.s. rozhodnout pouze tehdy, byl-li trest uložen ve zjevně nepřiměřené výši, k čemuž ale v daném případě nedošlo. Inspekce v prvostupňovém rozhodnutí řádně zdůvodnila výši žalobci ukládané pokuty, přičemž se náležitě vypořádala s jednotlivými kritérii, ke kterým měla podle § 17 odst. 2 kontrolního řádu při určení výměry pokuty přihlídnout. Soud se plně ztotožňuje s úvahami, k nimž inspekce v tomto směru dospěla,

neboť jsou logické, mají oporu ve spise a nelze jim vytknout ani zneužití diskrečního práva. Přestože uložená sankce odpovídá 90 % maximální výše pokuty, kterou je možné za spáchání daného správního deliktu uložit, soud s přihlédnutím k okolnostem daného případu, především pak k vysoké míře společenské nebezpečnosti, a tím i závažnosti deliktního jednání, jehož se žalobce dopustil, nepovažuje pokutu za nepřiměřenou, tím méně za zjevně nepřiměřenou, a proto návrhu na moderaci její výše nevyhověl.

80. Protože žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady v řízení nevznikly, soud ve druhém výroku rozsudku v souladu s § 60 odst. 1 s.ř.s. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

Praha 8. listopadu 2018

Mgr. Martin Kříž v. r.
předseda senátu